

Ráda bych se připojila malou vzpomínkou na události, které se staly před 70ti lety. Jsem nejspíš „nejmladší pamětník“. Jmenuji se Helena Synčáková, rozená Slívová. V době osvobozování Šumic mi byly jen dva roky, přesto si na tu dobu úplně živě vzpomínám.

Když „šla přes Šumice fronta“ uchýlila se celá naše rodina do sklepa pod stodolou k sousedům Červenkovým. Myslím, že rodiny se v té době sdružovaly, aby si vzájemně pomáhaly. Schody do sklepa byly přikryty, jaksi maskovány kukuřičnými stvoly. Na nich byl položen žebřík, aby se po nich dalo pohybovat. S dalšími dětmi jsme vybíhali na chodbičku pod schody a dívali se na letadla na obloze. Tato se na obloze zvláště blýskala, leskla. Do sklepa musela jít také maminka s mladším bratrem Jiřím, kterému byly teprve tři dny. Ten ale v mé vzpomínce vůbec nefiguruje, na něho si ani trochu nevzpomínám.

Když střelba ustala, vyšli jsme na sousedův dvůr. Soused Josef Červenka se svým otcem chodili okolo mlátičky na obilí a motoru k ní a hledali, jestli není poškozena, protože tam někde dopadla střepina od granátu.

Až z vyprávění vím, že se Rumunští vojáci po osvobození v naší vesnici ubytovali. Když se prý chtěli ubytovat v našem domě a viděli, že je tam maminka s týdenním miminkem, ohleduplně se prý stáhli, snad jen jeden důstojník u nás bydlel. Na našem dvoře byli koně rumunských vojáků. Uvázali je k dřevěnému fukaru na obilí, koně fukar zničili.

Tatínek od mládí fotografoval. Začal fotit rumunské vojáky s našimi občany. Až mu lidé řekli, že mu můžou fotoaparát sebrat, tak přestal. Udělal jen tři fotografie, které byly už uveřejněny. Rumuni ale nebyli Rusové, kteří by mu už fotoaparát vzali. V současné době je tento fotoaparát v šumickém muzeu, kam ho předal bratr Jan Slíva.

Chtěla bych ještě vzpomenout na členy naší rodiny, kteří prožili válku ve vězení, nebo na bojišti.

První obětí gestapa v Šumicích byl otcův nejstarší bratr, Leopold Slíva. Narodil se 12.11.1896. V letech 1927 – 1941 byl starostou obce. Je to také popsáno v knížce „Šumice“. Jeho nejmladší dcera Anežka, provdaná Vaculínová o tom napsala do rodokmenu rodiny Slívovy, který jsem vytvořila:

V roce 1935 byl otec zvolen poslancem Národního shromáždění. Byl členem a předsedou Československé obce legionářské a ve správní radě Legiobanky, což v době 2. Světové války vedlo k jeho zatčení nacisty. Stal se první obětí gestapa v Šumicích. Byl zatčen 21. ledna 1941 a vězněn až do konce války. Gestapo zkonfiskovalo všechn jeho majetek. Správcem zkonfiskovaného majetku byl František Dvořáček z č.p.2, poněvadž uměl dobře německy. Rodina nadále bydlela v domě a pracovala na zkonfiskovaném majetku. Tatínek byl vězněn na Pankráci a v Terezíně, na území Německa v Drážďanech, Golnově a Straubingu, kde ho zastihl konec války. Vrátil se domů v červenci 1945 a poprvé uviděl svou už 4,5 letou dceru Anežku, která se narodila v den jeho zatčení gestapem.

Leopold Slíva zemřel 6. 6. 1986 v New Yorku v Americe ve věku 89 let, protože mu představitelé naší obce nedovolili zemřít doma.

Čtvrtý otcův bratr Mikuláš Slíva bojoval ve Francii. Narodil se 6.12.1902. V roce 1922 odešel se skupinou třiceti šumičanů za prací do Jižní Ameriky, dostal se do Argentiny, kde zůstal v Buenos Aires. Když vypukla 2. světová válka, přihlásil se do Československé armády v zahraničí. Bojoval v Československé tankové divizi ve Francii jako dělostřelec. Tato jeho činnost by si zasloužila popis jeho vzpomínek, které znají jeho děti. Do rodné obce se vrátil v roce 1945 –po 23 letech pobytu v cizině. Podle fotografií jej po jeho návratu slavnostně vítají představitelé obce před jeho rodným domem. V knížce „Šumice“ však není nejmenší zmínka o této jeho činnosti. Strýc Mikuláš Slíva zemřel 12.10.1981 ve věku 79 let.

Ještě chci napsat o jednom svém příbuzném, který byl vězněn za 2. světové války. Byl to můj prastrýc Josef Šojdr, bratr mé babičky. Narodil se 24.11.1901 – syn kováře, později sám kovář a také varhaník. V letech 1946 – 1950 byl starostou obce. V květnu 1942 bylo v obci zatčeno několik občanů, mezi nimi také Josef Šojdr. Nevím bohužel jak dlouho a kde byl strýček vězněn. Vzpomínám si jen, že když onemocněl a musil jíst jen tekutou stravu, říkával své dceři Marii, která o něj pečovala, že i takové stravování je o mnoho lepší, než když byl v kriminále. Zemřel 28. 4. 1974 ve věku 73 let. 49 let byl varhaníkem v šumickém kostele.

Josef Šojdr se svou rodinou.
Fotografie byla pořízena nedlouho po jeho návratu z vězení.